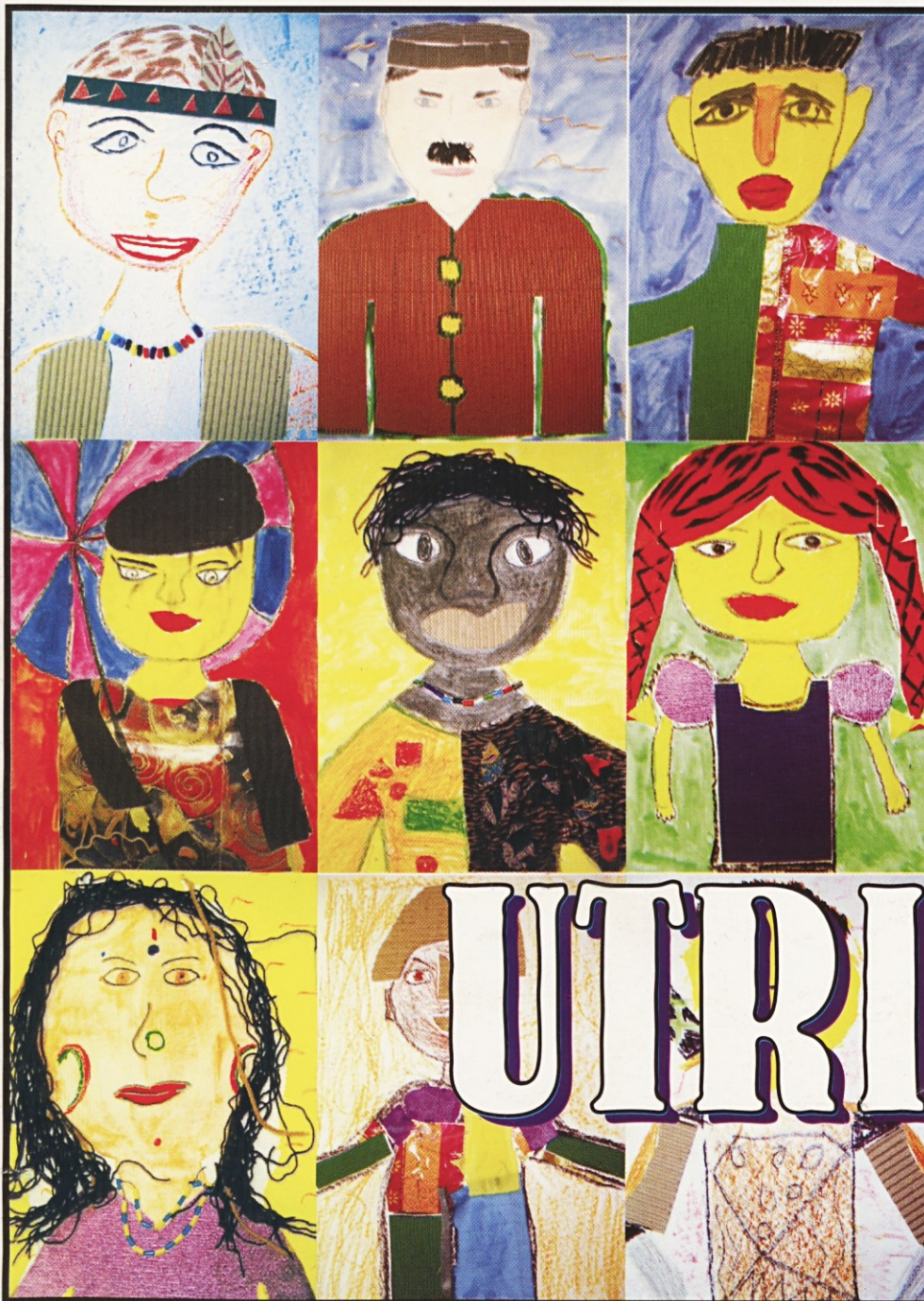

**GLASILO
OSNOVNE ŠOLE
LJUDSKI VRT
PODRUŽNICA
GRAJENA**

UTRINKI

**SOLSKO LETO
2004 - 2005**

u 371 UT2

6005149

15.10.2008

UTRINKI

**GLASILO OSNOVNE ŠOLE LJUDSKI VRT
PODRUŽNICA GRAJENA**

ŠOLSKO LETO 2004 / 2005

Uvodnik

*Na svetu si, da gledaš sonce.
Na svetu si, da greš za soncem.
Na svetu si, da sam si sonce
in da s sveta odganjaš – sence.*
(Tone Pavček)

Pomlad je čas sonca, optimizma, ljubezni. Je čas opojnega vonja cvetočih travnikov in sadovnjakov. Čas novih začetkov, smeha, vsesplošnega brstenja in cvetenja. Je tudi čas naše šole in Utrinkov.

Šolsko leto 2004/2005 je bilo in bo še plodno na različnih področjih ustvarjanja. Znova smo dokazali, da ne gre brez spodbud učiteljev in ne brez idej in domišljije učencev, ki so za letošnje šolsko glasilo prispevali iskriver, hudomušne, ustvarjalne in razmišljujoče utrinke.

V nadaljevanju lahko preberete tudi nekaj o naši vodilni temi Prijazni za nas, prijazni za vse, ki jo lahko navežemo na uvodno Pavčkovo misel. Samo zadovoljen in priazen človek lahko osrečuje sebe in svojo okolico – z besedo, dejanjem ali zgolj stiskom roke, nasmehom.

Ob prebiranju vam želim veliko užitkov in veliko konstruktivne kritičnosti z namenom, da bodo Utrinki naslednje leto še boljši in bogatejši in kot taki tudi v resnici odraz življenja in dela naše šole.

*Zlatko Jaušovec,
vodja podružnice Grajena*

Ana Cizerl, 1. razred /9

MORJE

Morje toplo se blešči,
v vetru valovi.
Zlato se iskri
in tiho šumi.

Lepe ribice v njem
švigajo sem in ter tja,
on pa se z njimi rad igra.

Blaž Tikvič, 4. razred

PESEM O MORJU

Prelepa peščena obala
se na otoku nahaja,
sinje morje jo
s svojimi lepotami obdaja.

Zjutraj morje valovi,
zvečer pa se močno blešči.
Sonce zjutraj k nam prihaja,
zvečer od nas odhaja.

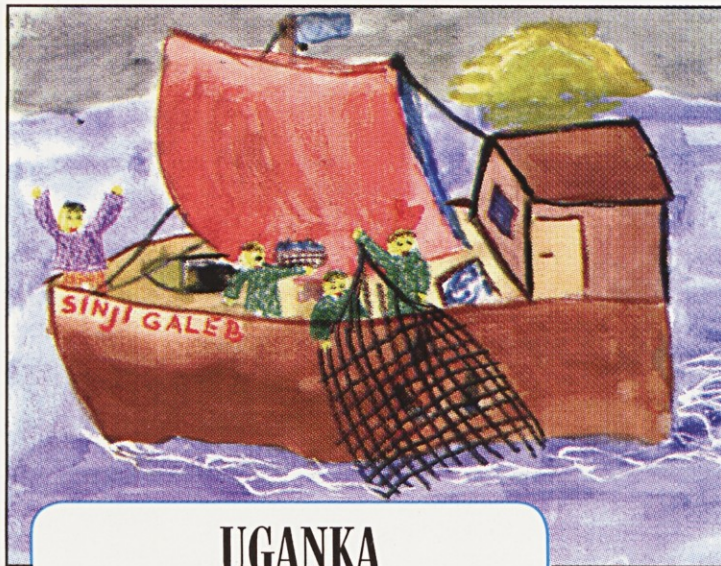
Nina Erjavec, 4. razred

MORJE IN SVET

Morje ti, ti si tisto pravo,
saj s svetom si obdano,
vsak te rad ima,
prijeti te se ne da.

Svet najlepši je,
brez njega morja
ne bi bilo
in vse bilo bi osamljeno.

Eva Zorko, 4. razred

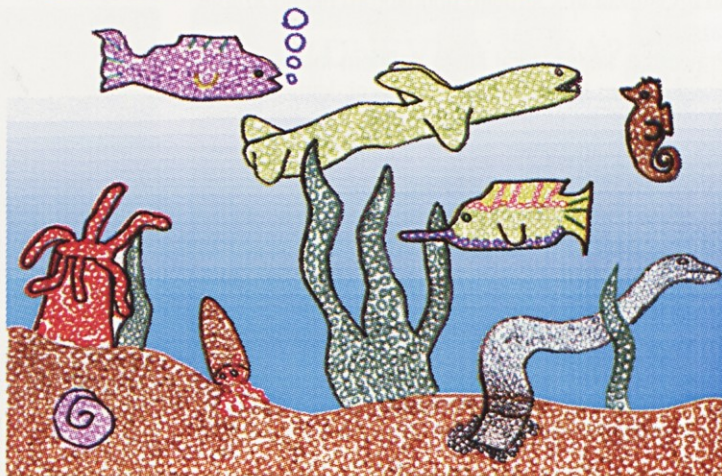

UGANKA

Spolzka je in gladka, zabava z njo ni sladka.
Ribe z njo lovimo, ko jo izstrelimo!
/ranhaup

Peter Artenjak, 5. razred

*Blaž Tikvič,
4. razred*

Žan Toplak, 4. razred

UTRINKI

Pripravili smo
natečaj za najlepšo
pesem o morju.

EVROPA IN MLADI

Pravica. To je beseda, ki jo verjetno vsak človek sliši večkrat na dan. Odrasli v službi, prav tako ali morda še večkrat pa otroci v šoli. Pa saj poznate tisto: »To ni pravično!« Tako se večkrat oglasi učenec, ki meni, da se mu je zgodila krivica ali nekdo ni upošteval njegovega mnenja. Zavedati se moramo, da je pravica vse tisto, kar lahko počnemo ali smemo početi in kar nam odrasli morajo zagotoviti. Hm ... Morajo? Ja, nekako tako. Vendar pa je naša dolžnost, da smo jim za vse to hvaležni.

Naša pravica pa je tudi, da hodimo v šolo! Ja, saj vem, da sedaj mnogi mislite: »Hvala lepa za tako pravico, to je vendar obveznost.« Pa temu ni tako. Šola je namreč pravica, v kateri ima vsak učenec določene pravice. Med seboj smo vsi enakopravni, pa čeprav prihajamo iz različnih krajev, imamo različno barvo las, kože, poslušamo rock ali pop...

Kadar pa se zgodi, da imamo slab dan ali se skregamo s sošolcem, je koristno, da se usedemo in si povemo, kako vsak zase razume svoje pravice. Poskušamo jih upoštevati in s strpnim pogovorom nesporazume razrešiti.

Pravica je, kadar nekaj lahko počnem in mi morajo drugi pri tem še pomagati. Pravica ni, kadar nečesa ne smem ali mi drugi česa ne pustijo.

Popolnoma enake pa so pravice odraslih in otrok, kadar se tičejo jezika, barve kože, rase ali spola. V teh stvareh smo si med seboj enakopravni. V šoli se tako ravnateljica kot učitelji trudijo, da bi imeli učenci določene pravice tudi pri vodenju šole. Sodelujemo pri ustvarjanju šolskega reda. V nabiralnik »Zaupni radovednež« odlagamo svoje želje, predloge, pripombe. Osmičarji enkrat mesečno priredimo šolski ples, skrbimo za šolsko okolico, čistimo okolje in skrbimo za ptice pozimi, sami si izberemo, kaj početi na športnih dnevih; drsanje, smučanje, plavanje ...

Mislim, da imamo učenci na šoli veliko pravic in prav je

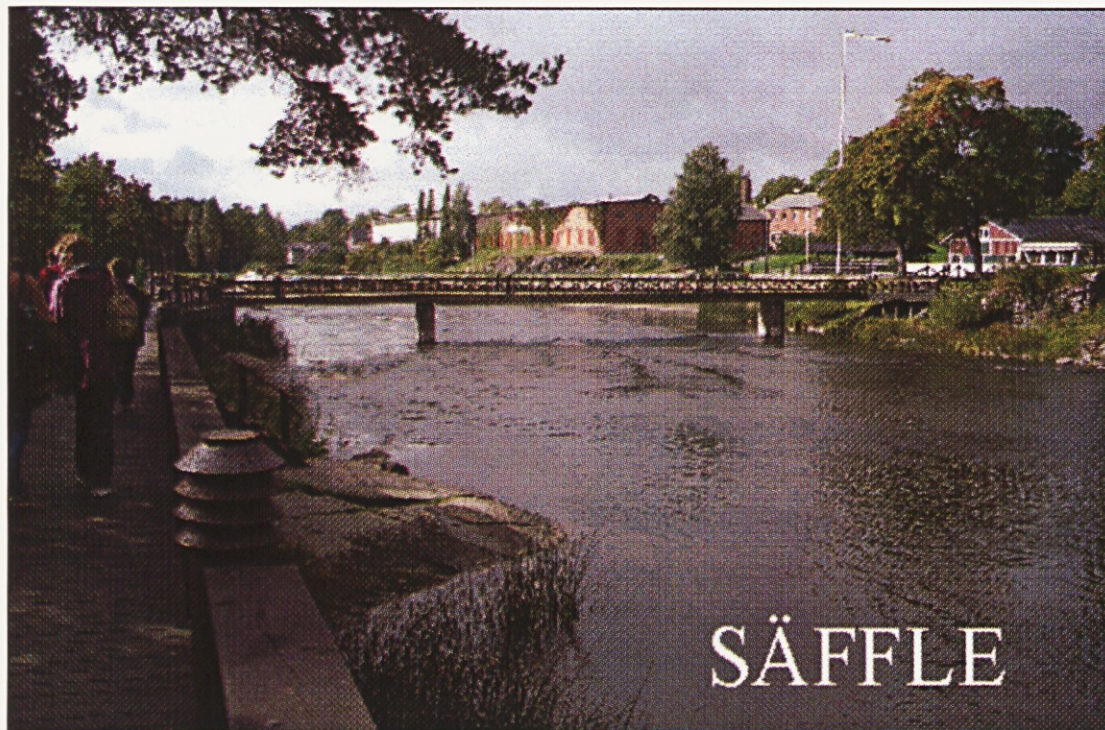
tako. Šola je naš drugi dom, v katerem pa brez pravic ne bi bilo nič kaj prijetno.

Špela Brumec, 8. razred

SIVA POT, VODI ME!

Skoraj raj si,
ti Švedska,
tvoja jezera in zelene reke.
Tu življenje skriva svoj zaklad,
lepa si kot sonce,
mrzla kot snežak.
*Dolga pot vodla je,
kamor hotlo je srce,
na Švedsko,
kjer gobe so,
vodla je dolga pot.*
Postaja jutro,
slišim klice iz Säffleja,
dež spominja me na dom, tak nekoč.
Ko se vozim po betonskih magistralah,
mislim nate le, Švedska ti.
*Dolga pot vodla je,
kamor hotlo je srce.
na Švedsko,
kjer gobe so,
vodla je dolga pot.*
Le spomini še živijo,
Švedska zelena in nepozabna.
Stari viking v tvojih je očeh,
velika ladja in žulji na dlaneh.
*Dolga pot vodla je,
kamor hotlo je srce.
na Švedsko,
kjer gobe so,
vodla je dolga pot.*

UTRINKI

SÄFFLE

HELLO, ŠVEDSKA!

O, DNEVNA SOBA?

NEEE, ZBORNICA!

Tako prepevamo in se spominjamo potepanja po Švedski: Špela Brumec, Monika Germovšek, Tina Zadravec in učiteljica Vanja Zajc.

UTRINKI

IZ ŽIVLJENJA NAŠE ŠOLE

PRIJAZNI ZA NAS, PRIJAZNI ZA VSE

je naslov prireditve ob dnevu šole. Osrednji lik je Pika Nogavička, deklica, ki želi, da bi bili vsi otroci na svetu srečni, veseli, včasih tudi nagajivi, da bi preživljali svoje otroštvo in mladost v prijaznem okolju, ki jim nudi dovolj možnosti za igro, zabavo, učenje in delo. Nikoli ne pozabi na stiske drugih sovrstnikov - ne glede na barvo kože, socialni status, drugačnost, ki se kaže v invalidnosti ali le v posebnem obnašanju.

Pika je deklica, ki odkriva, kako se med seboj razlikujemo in smo si hkrati podobni. Pika vedno pomaga! Majhno dobro delo prekosi velike besede.

Pika Nogavička je lik, ki spontano in na nevsiljiv način povezuje otroke, ne samo v Evropi, ampak po vsem svetu, hkrati pa ne pozabi od kod prihaja, spoštuje sebe, svoje starše in domovino.

To so teme, ki so spremljale letošnje aktivnosti ob dnevu šole in so bile rdeča nit celotnega šolskega leta, sovpadajo pa tudi s projektom Evropsko leto državljanstva skozi izobraževanje.

In katere so bile aktivnosti ob dnevu šole?

1. MAJHNA DELA PREKOSIJO VELIKE BESEDE

Na skupnosti učencev in na razrednih urah smo predstavili projekt SKUPAJ SE UČIMO, ki se še nadaljuje. Uspešnejši učenci pomagajo manj uspešnim in sicer v prostem času, v šoli in doma.

Tudi letos smo zbirali prostovoljne prispevke za živali v azilu. Akcija je potekala pod okriljem organizacije RK.

2. PREDSTAVITEV RAZREDOV V ŠOLSKI AVLI IN NA HODNIKU

Vsak razred si je izbral svojo temo in z njo sodeloval na predstavitvi.

1. razred: Pika in njeni pravljичni prijatelji.
2. razred osemletke: Kdaj smo srečni?
2. razred devetletke: Pravice in dolžnosti otrok.
3. razred: Med seboj se razlikujemo in smo si hkrati podobni.
4. razred: Kdo so drugačni ljudje in kako se do njih obnašamo?
5. razred: Slovenija v Evropi.
7. razred: Drugačni, a vendar enaki v športu.
8. razred devetletke: Tudi rastline in živali so ogrožene.
8. razred: Prijateljstvo.

3. RAZSTAVA LIKOVNIH IZDELKOV

Pri urah likovne vzgoje in likovnih delavnicah smo ustvarjali na teme, ki se navezujejo na DAN ŠOLE. Dela so se ob tej priložnosti razstavila v vitrinah na hodnikih, z njimi sta se opremili tudi zbornica in jedilnica.

4. OBJAVE BESEDIL V ŠOLSKEM ČASOPISU

Tradicionalno v tem času izide tudi šolsko glasilo UTRINKI. V njem je moč zaznati utrip življenja na šoli, delo učencev in njihovih mentorjev.

5. ZAKLJUČNA PRIREDITEV S KULTURNIM PROGRAMOM

Aktivnosti ob dnevu šole se vsako leto zaokrožijo z zaključno prireditvijo, na kateri učenci vedno poskrbijo za prijetno vzdušje.

Prijetno je bilo sodelovati in spoznati, da je na šoli veliko zanimivih učencev in učiteljev, ki so se vedno pripravljeni potruditi in dokazati, da je le v skupnem delu in medsebojnem sodelovanju pot do uspeha.

Simona Hazimali

KAJ BI SE ZGODILO, ČE BI BIL(A) PIKA NOGAVIČKA:

UTRINKI

Postati Pika
Nogavička - želja
vseh nas.

Niko Rojko, 5. razred

- bila bi tako močna, da bi dvignila hišo (Ana),
- reševal ponesrečence v gorah (Aleš),
- pomagala ljudem prepleskati hiše v vesel barve (Zvonka),
- pomagala otroku z visokega drevesa (Tadeja),
- priskočila na pomoč vsem dojenčkom, ki so v stiski (Melanie),
- preprečil bombni napad (Jan P.),
- pogumno skočil v vodo in rešil nekoga, ki se utaplja (Nik),
- rešila otroke iz goreče hiše (Maja),
- vsem otrokom bi naredila zanimive in smešne frizure (Nina)

Nina Kosar, 2. razred /9

- bil bi tako spreten, da bi premagal bratranca pri nogometu (Matic),
- ulovila vse roparje na svetu (Nastja),
- pomagala bi nositi ljudem težke stvari (Stella)
- preprečila prepir med otroki (Barbara)
- spekla palačinke za vse otroke na svetu (Tjaša).

Pikin krožek, mentorica
Simona Hazimali

Maja Strucl, 1. razred

UTRINKI

PESEM O MORJU

Morje prelepo si,
morje bleščeče ti.
Morje prezlato si,
svetlikaš se kot sonce ti.

Morje radostno si ti,
ko pogledaš me v oči.
Ti si moje modro morje,
bleščeče se na dnu.

Klemen Klampfer, 4. razred

MORJE

Morje je modro,
drevesa zelena.
Skale so sive in neupogljive.
Zvezda rdeča, ježek je črn, ribe srebrne,
hitrejšje kot pri nas srne.

Tu so otoki in polotoki.
Tukaj so ladje, majhne, velike,
oranžne, rdeče, vedno smejoče.
In če na ladji od smeha počí lonec, je pesmice
KONEC.

Nina Erjavec, 4. razred

Nina Erjavec, 4. razred

IN ŠOLA V NARAVI?

Zimska šola v naravi se je začela v četrtek in končala v ponedeljek. Vsak dan smo odšli na smučanje in ko smo prišli nazaj smo imeli dejavnosti. Najbolj mi je bila všeč sobota, saj smo preizkusili tudi adrenalinsko sankanje. Všeč pa mi je bil tudi ponedeljek, saj sem končno videla spet svojo družino.

Klara Bezjak, 5. razred

V Novi Vinodolski smo prispeli v dopoldanskem času. Vzeli smo svojo prtljago in se namestili v hotelu. V sobi smo bili največ trije. Bila sem zraven Sandre in Eve. Kmalu smo odšli na kosilo. Po okusnem kosilu smo šli na plavalno testiranje, nato pa še v zunanji bazen, ki je bil ob obali. Vsi smo uživali, ko smo čofotali po vodi. Moj plavalni učitelj je bil gospod Marjan. Vse skupaj je zelo hitro minilo. Rešili smo še nekaj učnih listov. Kar naenkrat je bila večerja. Bilo je veliko hrane. Razrednik nam je razložil, kaj nas še čaka v teh dneh. Zvečer sem bila zelo utrujena. Tako se je počasi zaključil naš prvi dan.

Nuša Kramberger, 4. razred

PUSTNO RAJANJE

V ponedeljek, 7. 2. 2005, smo imeli pustno rajanje. V šolo smo prišli kot ponavadi. Prvo šolsko uro smo izdelovali maske. Nato smo se namalicali. Po malici smo odšli po vasi kot povorka. Ko smo se vrnili v šolo, smo imeli ples v maskah. Bila sem hudičevka, moja najboljša prijateljica Klara pa angel. Vsi smo bili res lepe maske. Tega dne ne bom nikoli pozabila.

Teja Bezjak, 3. razred

PLAVALNI TEČAJ

Oktobra smo imeli plavalni tečaj. Ko sem prišel v šolo, smo začeli s poukom. Po prvi uri smo malicali, nato smo se z avtobusom odpeljali v toplice. Tam smo se preoblekli in postavili v kolono. Skupaj smo se šli oprhat in nato v mali bazen. V njem smo skupaj telovadili. Ko smo se ogreli, smo šli k svojemu vaditelju ali vaditeljici. Z njima smo delali vaje. Na koncu smo se oprhali in preoblekli. Z avtobusom smo se odpeljali nazaj v šolo. Plavalni tečaj mi je bil všeč.

Matic Stajanko, 2. razred

Tudi letos smo imeli plavalni tečaj. Tisti teden smo se vsako jutro najedli in odšli na avtobus. Ko smo prišli v Terme, smo se slekli in oprhali. Nato smo odšli v bazen in začeli telovaditi. Po razgibavanju je vsak odšel k svojemu učitelju ali učiteljici. Postavili smo se na rob bazena in začeli skakati v vodo. Naučila sem se plavati kravl. Plavalni smo tudi prsno in hrbtno. Na koncu smo dobili priznanja, delfinčke in konjičke. Na plavalnem tečaju mi je bilo zelo všeč.

Nives Bezjak, 2. razred

ZIMSKI ŠPORTNI DAN

V petek smo imeli športni dan. Naredili smo plakate, potem smo se šli sankat. Sankali smo se tako dolgo, da so nas začele boleti noge. Nato smo delali odtise v snegu. Razigrani smo odšli v šolo. Z učiteljico Vlasto smo še risali. V varstvu smo odšli v telovadnico in igrali med dvema ognjema. Ko sem prišla domov, sem bila tako utrujena, da sem se zleknila pred televizijo. Na sporedu je bil moj najljubši film. Čeprav je bil zelo zanimiv, sem zaspala.

Petra Verdenik, 2. razred

POČITNICE V BOLNIŠNICI

Jesenske počitnice sem preživela v Ljubljani, v bolnišnici. Tja sem morala zaradi borelioze. Prva dva dni sem morala počivati. Nato sem spoznala novo prijateljico in prijatelja, Anito in Petra. V sobi smo imeli tudi televizijski sprejemnik, videorekorder in igrače. Igrala sem se z avtomobilčki in gledala risanke Tom in Jerry. Nekoliko sem tudi računala in barvala pobarvanko. Težko sem čakala obiske, še bolj pa sem si želela domov.

Tadeja Štrucl, 2. razred

MOJ NAJLJUBŠI KOTIČEK

Vsak človek ima svoj najljubši kotiček. Moj je šolska knjižnica. V knjižnico prihajam zelo rad. Knjižničarki veliko pomagam: ovijam knjige in jih zlagam na polico, krasim knjižnico, če imam čas, poiščem sošolcem tudi kakšno knjigo na polici, saj se že dobro znajdem med knjigami.

V knjižnico prihajam ob prostih urah ali odmorih in tukaj najdem svoj mir in čas. Najraje listam enciklopedije in tudi ostalo strokovno literaturo.

Knjižničarka me je že velikokrat pohvalila, ker sem ji pomagal, bil prijazen in ji krajšal čas.

Niko Rojko, 5. razred

SKRB ZA ZDRAVJE

Naš svet je poln podob: podob sreče, ljubezni, srečanj, polnosti življenja. In vendar, ko se sredi njih ustavimo in prisluhnemo samim sebi, osupli ugotovimo, kako težko je razbrati, kaj resnično smo. Hrepenimo po srečnem in predvsem zdravja polnem življenju. Za zdravje pa je potrebno še kako skrbeti. Tega nas učijo tudi v šoli. Tako smo en dan namenili naravoslovnemu dnevu. Tema je bila: SKRB ZA ZDRAVJE. Obiskali smo zobozdravnika ter ginekologinjo.

Najprej smo se odpravili na zobozdravniški pregled. Iz ordinacije smo prihajali z nasmejanimi usti. Tudi svoje zobe smo veselo in ponosno kazali. Le zakaj? Imamo zelo zdrave zobe, kar je potrdila tudi naša zobozdravnica. Spoznali smo, da je za zobe treba skrbeti, ter redno hoditi na preglede, saj so naš okras ter ponos.

Tako smo se zadovoljni odpravili na še zadnji del naravoslovnega dneva. Obiskali smo ginekologinjo, ki nas je prijazno sprejela. Podala nam je pomembne nasvete za življenje. Veliko nam je povedala tudi o zaščiti mladostnikov.

Ne pozabi! Zdravje je naš največji biser. Zato le dobro pazimo nanj!

Špela Brumec, 8. razred

UGANKA

Toplo nam je, ko si jo nadenemo.
Ušesa nam pokrije, s toploto nas oblije.
/aapk

Peter Artenjak, 5. razred

PRVI SNEG

Sneg, sneg, kdaj boš končno pobelil naš breg?
Zakaj vse druge pobelil si prej, mi, prosim, povej!

Upam, da naš pride na vrsto, še preden je čas za pomlad.

Vsi otroci se te veselimo, ker s teboj je vse ohoj!

Tvoje snežinke so lepe kot iskre.

V soncu lesketaš se tako, kot da bi diamante pogledal.

Zato te lepo prosim, sneg, pobeli že naš breg!

Peter Artenjak, 5. razred

Robi Vogrinec, 2. razred /9 OPB

POČITNIŠKE DALAVNICE

Prvi dan zimskih počitnic sem preživela v likovnih delavnicah, ki so potekale na naši šoli. Vodili sta jih učiteljici Simona Hazimali in Vanja Zajc. Na začetku smo se dogovorili, kaj bomo sploh počeli. Naslov likovne teme je bil »Vsi drugačni, vsi enakopravni.« Pogovorili smo se, kakšne rase ljudi poznamo in naštelili smo jih veliko. Tudi njihove običaje in videz smo opisali. Poslušali smo tudi različno glasbo in zraven plesali. Potem smo odšli na malico. Po malici smo začeli izdelovati ljudi različnih ras. Odločila sem se, da bom izdelala Indijko. Učiteljici sta nam pripravili veliko materiala. Izdelovali smo lahko iz tempera barv, tršega in manj tršega papirja, pisanega blaga, voščenk in še veliko več. Obraz sem naredila s tempera barvami, lase iz volne, oblačila iz blaga, nakit pa iz pisanih kroglic. Končni izdelki so mi bili zelo všeč. Videli smo lahko Kitajce, črnce, Indijce, Pike Nogavičke in druge. Ti izdelki bodo predstavljeni tudi ob dnevu šole.

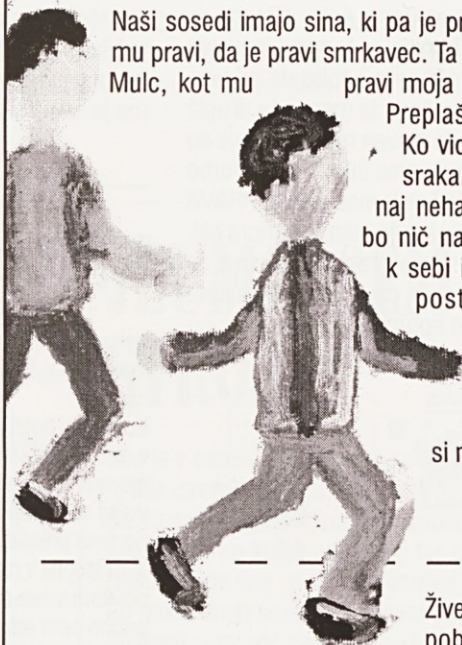
Bila sem zelo vesela, da sem lahko obiskala te delavnice. Tudi tako se lahko krajša čas.

Nuša Kramberger, 4. razred

POREDNI MULCI

Poznam fanta, ki je zelo neubogljiv pobalin. Kadar mu očka reče, da mora napisati domačo nalogo, začne kričati. Če pa gre k prijateljem, je zelo živahen in razigran. Včasih pa je tudi zelo boječ.

Primož Čeh, 3. razred

Naši sosedi imajo sina, ki pa je pravi pobalin. Moja babica mu pravi, da je pravi smrkavec. Ta fant je moj prijatelj Matic. Mulc, kot mu pravi moja mama, pa je zelo boječ.

Preplaši se vsake malenkosti. Ko vidi psa, začne vreščati kot sraka. Njegov očka mu reče, naj neha tako kričati, ker mu ne bo nič naredil. Oče stisne Matica k sebi in ga pomiri, nato Matic postane živahen. Matic je zelo živ fant. Včasih zna biti zelo poreden. Njegova mama mu včasih reče: »Danes pa si neubogljiv.«

Marko Panjkiher, 3. razred

Blaž Vurcer, 5. razred

Živel je fant Niko, ki je bil pravi pobalin. Bil je zelo živahen in poreden. Nekega dne Niko nalašč ni šel v šolo. Tekal je po stanovanju in zraven vreščal kot šoja. Ko je domov prišel očka in videl, kaj se je zgodilo, je zakričal: »Ti smrkavec neubogljivi! Zakaj si tako svojeglav?«

Nejc je ves plašen in boječ odgovoril: »Oči obljubim, da se to nikdar več ne bo zgodilo.«

Luka Tikvič, 3. razred

UTRINKI

UTRINKI

TORBA ME JE NESLA V NAROBŠOLO

Torba me je nesla v narobe šolo. Vrata so stopila skozi mene, potem je miza sedla za mene. Knjiga me je prebrala, zvezek pa je pisal vame in tako naprej. Pouka je bilo konec. Minile so že vse šolske ure. Odpravila se nisem proti domu. Ko nisem prišla domov, me je pojedlo kosilo. Prišel je čas, da se odpravim na trening v neplesno šolo. Glasba je plesala po mojem ritmu. Trening se je začel in plesni čevlji so me sezuli. Z avtom sem odplesala domov. Bil je šele večer, ko me je večerja ta mesec že drugič pojedla. Postelja se je ulegla zraven mene in sanje so me sanjale. Znočilo se jutro, zares čudno jutro. Torbo sem sama nesla v šolo. Na šoli je visel napis: PRAVA ŠOLA. Bil je pravi pouk, vse je bilo tako, kot mora biti. Priredili smo zabavo in glasba je igrala tako glasno, da sem se zbudila. Spoznala sem, da so bile to le šaljive sanje, ki se jih bom vedno spominjala.

Nina Erjavec, 4. razred

Mitja Cvetko, 7. razred

Ko sem se zjutraj zbudil, je bilo vse narobe. Zvezke sem imel še v predalu, nisem našel oblačil in nisem imel zajtrka. Ko sem končno le našel oblačila, sem si pripravil torbo in odšel v šolo. Na poti v šolo me je nesla torba. Minila je prva šolska ura, ko sem prišel v šolo. Vstopil sem v razred in ugotovil, da sem v napačni učilnici. Ko sem le prišel v pravo učilnico, je bila prazna. Pogledal sem v beležko, kjer sem imel majhen koledar. Ugotovil sem, da je sobota. In torba me je nesla nazaj domov.

David Stergar, 4. razred

V ŠOLO JE PRIŠEL SLON

Nekega čudnega dne, ko sem se zbudila na omari, bi morala iti v šolo. Vsa prestrašena sem zakričala in padla na tla.

Ko sem si hotela umiti zobe, se je zobna ščetka spremenila v miš. Hitro sem vzela torbo in odšla na postajo, kjer bi me moral čakati avtobus, a prišel je traktor s prikolico in v njej so bili že drugi otroci. Šofer je bil osel.

Ko smo prispeli, sem zagledala šolo, ki se je smejala. Ko sem stopila v razred, sem zagledala gospoda Zajčka. Med poukom so se drugi pogovarjali, nisem se zmenila za njih, pridno sem reševala naloge.

Nenadoma so se vrata zatresla in skozi vrata je prišel slon. Sedel je na petih stolih, pa še ti so se zlomili in sedel je na tla. Pri malici je pojedel pet sendvičev. Potem smo imeli prosto uro. Odšli smo na igralo. Slon je zlomil tobogan. Ulegel se je na hrbet in učenci so se vozili po njegovem trebuščku kot po toboganu. Ker pa ga je žgečkalo, je Luka odpihnil v kuharski lonec.

Že nas je čakal avtobus. Poslovidi smo se.

Ko sem prišla domov, sem si rekla: »Upam, da bo v šolo še kdaj prišel ta smešni slon.«

Anja Gašparič, 4. razred

KAKO POTEKA PRETEP MED DEKLETI?

Bilo je v sredo med glavnim odmorom. S Sabino sva se skregali zaradi kemičnega svinčnika. Potem sva se stepili. Ko je prišla mimo Petra, je hotela vedeti, zakaj se pretepava. Vsaka ji je trdila drugače. Petra ni vedela, kateri naj verjame. Poklicala je še Klavdijo, ki ji ni bilo nič jasno. Vnel se je vsesplošen pretep in prepir, dokler ni v razred stopila učiteljica, ki je vse rešila z začudenjem, da se že punce pretepajo.

Nina Horvat, 3. razred

Nekoč smo se sošolke steple. Nastal je pravi prepir. Začele smo se praskati, brcati, klofutati in še marsikaj. Vse smo bile rdeče in popraskane. Zazvonil je zvonec in vsaka je morala v svojo klop. Pri pouku nas je učiteljica malo čudno gledala, ampak rekla ni nič. Ko je bilo pouka konec, smo se še malo kregale in nato smo bile vse zelo dobre prijateljice.

Teja Bezjak, 3. razred

... IN FANTI?

Pretep med fanti se začne, če kdo koga jezi. Za obrambo potrebujemo roke in noge. Pri pretepu moraš biti zelo previden. Konča se tako, da nas pomirijo učitelji ali starši.

Tilen Wohlgemut, 3. razred

Med razgretimi fanti poteka pretep tako, da se boksajo, vlečejo za oblačila in mečejo na tla.

Luka Tikvič, 3. razred

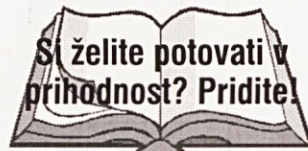
IZUMIL SEM ČASOVNI STROJ

Bilo je v petek. Dobro se še spomnim, ko sem našel knjigo. To ni bila navadna knjiga. Naslov je bil Časovni stroj. V njej so bili načrti najrazličnejših izumov, vendar je ena stran v njej manjkala. Listal sem po knjigi gor in dol ter zraven nekaj čečkal po listu. Naslednjega dne sem nakupil nekaj delov in jih začel sestavljati. Po nekaj dneh sestavljanja sem sestavil to, kar je bilo na listu. Potegnil sem ročico in se znašel v letu 5092. Presenečen sem bil, ko so namesto navadnih avtomobilov vozile same velikanske limuzine. Sprehodil sem se po mestu in bil očaran nad razkošnimi hišami. Razen ljudi mi je bilo vse všeč. Pretepali so se in preklinjali drug drugega. Ta kraj mi ni bil več všeč. Potegnil sem ročico in se znašel spet v svojem letu. Res, da sem bil v svojem letu, toda znašel sem se v deroči reki. Uspelo mi je priplavati do rečnega hriba, a časovni stroj je potonil.

Takrat sem prvič in zadnjič potoval s časovnim strojem.

Alen Erjavec, 4. razred

UTRINKI

IZUMIL SEM ČASOVNI STROJ

Bil je petek in ob 13:00 sem končal časovni stroj. To, ja! To novo znanstveno čudo! Lahko grem v prihodnost in preteklost! Takoj sem ga želel preizkusiti. Hmmmmm? Kam bi šel najprej? Mogoče k Indijancem? Neeee! V Egipt? Ja! V Egipt! Pritisnil sem tipko PRETEKLOST. Aaaaaa! Prehitrooooo! Puf! Kaj? Kje pa sem? Aja, v Egiptu! Zelo je lep! Zagledal me je stražar: »HEJ! Kaj pa ti delaš tukaj? In kaj je ta časovni stroj?«

Nisem vedel, kaj bi rekel: »Eeeee ... To jeeee ... Stroj za delanje hrane! Ja! Stroj za delanje hrane. Res!?«

»Potem ga bom zaplenil! Manjka nam hrane!«

»Kaj! Ne morete ga zapleniti! Stradal bom!«

»Koga pa briga!«

Počutil sem se kot suženj. Krasno! Kaj pa zdaj? Časovni stroj je nekje v palači, nimam ne hrane in ne vode in v Egiptu sem, nekaj tisoč let nazaj! Krasno! Bil sem v veliki godlji. Ponoči sem se splazil v palačo in se pritihtapil do časovnega stroja. To ja, sem zašepetal! Pritisnil sem na gumb PRIHODNOST in fuuuuuuuuf! Že sem bil doma. Huh! Za nekaj dni sem imel dovolj akcije in šel sem spat. Bil sem zelo utrujen in izčrpan.

Upam, da bom še kdaj šel na takšno potovanje!

Lovro Medved, 4. razred

Katja Žuran, 7. razred

UTRINKI

KAKO ČUTIJO NAŠA SRCA?

CESARICA PRIPOVEDUJE

V šoli smo pri pouku slovenskega jezika brali pripoved o Martinu Krpanu in za domačo nalogo smo morali zgodbo prebrati še dvakrat. Ko sem zvečer brala odlomek iz berila, sem zaspala. Sanjala sem, kako sem bila dvorna dama in cesarica mi je pripovedovala o Martinu Krpanu. Ime mi je bilo Silva

»Veš, Silva, kako predrzen je bil cesar. Saj veš, da se je Martin Krpan boril z Brdavsom in cesar mu je hotel dati za nagrado, kar bi si Krpan zaželel, še najino hčer za ženo. Prisluškovala sem pri vratih in takoj, ko je moj možek povedal Krpanu, da lahko dobi najino hčer za ženo, sem vdrla v sobo in se razjezila. Rekla sem mu, da brez mojega dovoljenja ne bo dajal hčere tujcu za ženo, saj mi je že tako in tako brez dovoljenja podrl lipo za nepomemben kij. Če bi bili naši možje kaj pogumni, bi lipa še zmeraj stala in tudi jaz bi lahko sedela pod njo. Sedaj pa lahko sedim na soncu v tej vročini. Kar pod nosom naj se obriše, če misli da bo dobil hčer za ženo. Za nagrado lahko dobi kaj za pod zob, ampak vso hrano in pijačo si mora na svoji kobili z enim prevozom odpeljati domov. Ničesar ne sme prodati. Vse to sem mu povedala v obraz, pa si naj misli, kar hoče. Zelo sem se razjezila. Krpan pa si je zgradil, seveda brez dovoljenja, na dvorišču hišico iz lesa in v njej jedel hrano, ki jo je dobil za nagrado. Najraje bi ga bila kar pregnala, saj sem še vedno jezna zaradi lipe. Zmerjala sem ga z vsemi grdimi besedami, ki so mi prišle na pamet.

No, sedaj pa me že obleci, Silva! Zunaj me že čakajo.«

Nato me je mama zbudila. Vstala sem, se oblekla in hitro odšla v šolo, saj sem bila že pozna. Imela sem

veliko srečo, da sem bila v sanjah dvorna dama in sem slišala zgodbo, saj smo drugi dan pri slovenščini pisali spis o Martinu Krpanu.

Tamara Štručl, 7. razred

Valentina Čeh, 1. razred /9

PRVIČ PRI ZOBOZDRAVNIKU

Ko sem bil prvič pri zobozdravniku, me je bilo strah. Seveda sem bil takrat star tri leta in dogajale so se mi smešne stvari. Poleti sem bil naročen pri zobozdravniku in z mamo sva šla k njemu. Čakala sva pol ure. Naenkrat sem slišal svoje ime in šel v ordinacijo. Videl sem veliko strojev, ki so bili na mizici.

Zobozdravnica je rekla: »Usedi se!«

Sedel sem in premišljeval, kaj mi bo delala. Z ogledalcem je pogledala v usta in govorila črke. Nato je rekla: »Tale zob bom morala izpuliti!«

Ko sem to slišal, sem počakal, da mi bo iz ust vzela strojčke. Prišel je pravi trenutek in kot strela sem zbežal iz ordinacije. Ko me je pred vrati ulovila mama, je rekla: »Samo hecala se je. Nikomur, ki je prvič pri

njej, ne izpuli zoba.«

Še enkrat sem sedel na stol in bil miren do konca pregleda. Še zdaj se spominjam tega dogodka. Zdaj grem vedno rad k zobozdravniku.

Kristijan Fuks, 4. razred

SREČA

Sreča vrni mi nasmeh,
podari mi sijaj v očeh.

Besede so zaman,
vse so prazne in bolijo,
moje misli k tebi hitijo,
a ti si daleč stran.

Iščem te v očeh,
v katerih vidim le praznino,
greh kali tvoje oči,
ki ukradel ti je smeh in zadal bolečino.

Premočno sem ljubila
in sedaj še to sem izgubila.
Preveč sreče sem si želela,
vem, premalo sem je dobila,
saj je več ne poznam.

Tamara Krajnc, 7. razred

SREČA! KAJ JE TO??

Sreča!? Oh, to pa je zares nekaj lepega. Zgodi se vsakomur. So različne stvari, ki nas osrečijo. Takrat si srečen, se smeješ, pa tudi kaka solza sreče priteče, še posebej, če dosežeš nekaj dobrega. To velikokrat občutijo športniki in pevci, ko jim od veselja priteče kakšna solza.

Mene je sreča doletela med poletnimi počitnicami. Oče mi je povedal, da lahko grem z njim na potovanje v Egipt. To je bilo novo doživetje zame, saj sem prvič videla kamelo in jo jahala, se prvič peljala z letalom in videla piramide. Spoznala sem, kako v Egiptu živijo in še bi lahko naštevala. Bilo je veliko novih doživetij. Sreča se zgodi vsakomur, pa tudi tistemu, ki je vedno osamljen in ga nihče nima rad.

Sreča je nekaj lepega, zato bodite čim bolj srečni!

Maruša Žagar, 7. razred

»MJAV, MJAV!«

Beseda sreča ... Hm? Ne sliši se slabo, prav v redu je! Kakor sladoled! Ampak, kaj bi to bilo? Seveda že vem! To je občutek, ko vse žari okrog tebe, pri srčku ti je prijetno toplo ter venomer misliš le na tisto in ne na to, kar bi v resnici moral. Ko si srečen, bi poletel do neba ali pa celo dlje, če bi lahko.

Joj, še sedaj se spomnim! Bilo je 6. maja, dan pa je bil ... Pa ne že spet! Hm! Že vem! Bil je ponedeljek. Ja, seveda, tako je bilo!

Bil je navaden dan, ponedeljek. Običajno sem prišla iz šole domov ob 14. uri in tako tudi tokrat. Na dvorišču sem zagledala četico, ki koraka proti meni in dih mi je kar zastal! Proti meni so prišle štiri postavice, no, ena je bila malo večja. Ta je bila prva. To je bila moja muca

UTRINKI

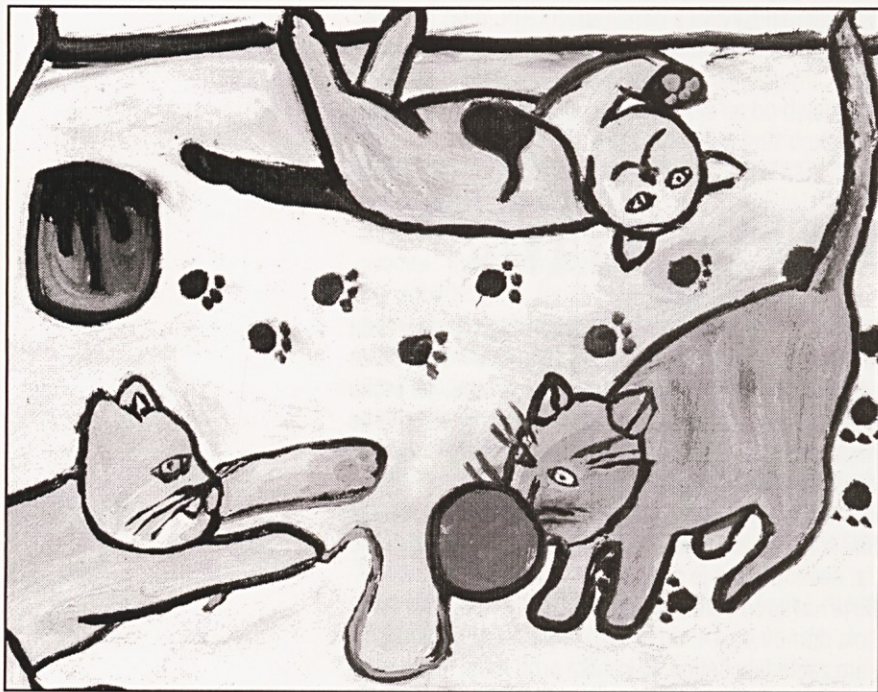
Ljubezen, sreča,
vse se smeje.

UTRINKI

Mika. Pobožala sem jo, ona pa samo: »Mjav, mjav, mjav« in s tačko pokaže nazaj. Zanjso prikobacale tri manjše mucke. Joj, kako so bile ljubke! Prvo sem vzela v naročje. Bila je tako mehka kot pliš. Občutka res ne morem opisati! Nato vzamem še drugo in tretjo. Prva je bila črne in bele barve, druga je imela bela ušesca, glavica in rep sta bila rjava. Tretja muca pa je bila pisana, prelivale so se bela, rjava, siva in črna barva. No, sedaj pa še to! Tudi male mucke so začele mijavkati.

Toliko o muckah, zdaj pa k sreči. Preveč sem se zagovorila! Bila sem tako vesela, sploh pa zaradi Mike, ki je pripeljala pokazat mucke na dvorišče! Kako lepo!

Anita Krojzl, 7. razred

Mitja Cvetko, 7. razred /9

DOBILA SEM MAČKA

Približno pred dvema letoma smo bili pri znancih. Imeli so dva majhna mačka. Bila sta bele in tigraste barve. Zelo sta bila lepa. Ker doma nismo imeli nobenega mačka, sem hotela imeti belega, saj mi je bil zelo všeč. Znanci so imeli že tri muce, zato so mi rekli, da si lahko izberem, katerega želim in si ga odpeljem domov. Izbrala sem belega, ker si že od nekdaj želim belo muco. Ta maček je bil nekaj posebnega, imel je svetlo modre oči, bil je bel kot sneg, zelo rad se je igral, divjal na okrog, bil je pravi »cartek.« In zato smo ga odpeljali domov. Bila sem zelo vesela. Poimenovala sem ga Snežko. Čez nekaj mesecev smo odšli z dedijem in babico na morje. Snežka smo pustili doma. Deset dni so nam ga pazili sosede. Komaj sem čakala, da ga vidim. Ko smo se vrnili z morja, smo takoj odšli po Snežko. Komaj smo ga prepoznali, bil je debel, imel je rumene oči in ni se več hotel cartati, rad pa se je igral. Ko je prišel na obisk moj bratranec, se je Snežko z njim zelo rad igral. Čez nekaj časa pa se je zopet navadil na nas.

Nekega dne, ko sem prišla iz šole, sem se zelo ustrašila, saj Snežko ni mogel dvigniti glave. Hitro sem poklicala mamico v službo. Prišla je domov in Snežka sva peljali k veterinarju. Rekel je, da je dobil močan udarec v glavo. Še dvakrat sva bili z njim pri veterinarju. Potem se je pozdravil in bila sem zelo vesela, kajti mislila sem, da bo poginil. Snežka smo tudi kastrirali.

Še zdaj živi pri nas in vsi ga imamo zelo radi.

Sandra Kokol, 4. razred

ROJSTNI DAN

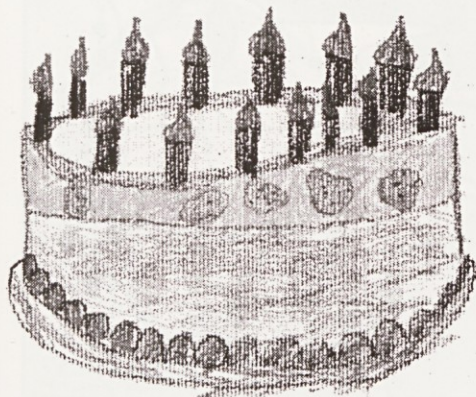
Prijateljstvo je nekaj najlepšega na svetu. Življenje brez prijateljev bi bilo dolgočasno. Vsak ima vsaj enega prijatelja, ki mu lahko zaupaš, če te je kdo užalil, ti daje nasvete, se igrata skupaj, si pripovedujeta razne dogodivščine.

Nekega decembrskega dne me je prišla obiskat prijateljica. Bila sem bolna in zelo žalostna, ker nisem mogla praznovati svojega rojstnega dne. Prijateljica je sedla k meni, me objela. Dejala je: »Ko boš ozdravela, boš praznovala svoj rojstni dan.« Nadaljevala je, da bo malo zamude, a nič za to. Čez nekaj dni me je poklicala. Povedala sem ji, da se mi je zdravje izboljšalo. Sporočila sem ji, da pripravljam praznovanje. Z veseljem mi je pomagala pri pripravi.

Praznovanje je odlično potekalo. Prišli so vsi povabljeni. Moj rojstni dan se je končal v prijetnem vzdušju.

Prijatelji so res nekaj posebnega.

Ana Mlakar, 7. razred

Robert Vogrinec, 2. razred /9

MOJ ROJSTNI KRAJ V JESENSKIH BARVAH

Moj rojstni kraj se imenuje Mestni Vrh. Leži v Slovenskih goricah in se razteza ob cesti po hribu od Ptuja do Grajenščaka.

Hiše stojijo ob cesti, nekatere pa so od nje tudi bolj oddaljene. Za to vas je značilno, da ima veliko vinogradov, kmetij in polj. Mestni Vrh je zelo poraščen z gozdom. Ima približno šeststo prebivalcev. Ti se večinoma ukvarjajo z živinorejo, poljedelstvom, vinogradništvom, čebelarstvom in gozdarstvom, nekateri pa hodijo v službe v druge kraje. Javne zgradbe so trgovine in gostilne. Pri nas lahko turisti vidijo veliko polj in domačih živali na kmetijah. Za poljedelstvo so tukaj odlični pogoji, saj imajo rastline dovolj sonca in dežja ter tudi rodovitno prst. Tudi za živinorejo so tukaj zelo dobri pogoji, saj je pri nas veliko travnikov, ki jih lahko domače živali popasejo. V Mestnem Vrhju živi tudi brat pisatelja Ivana Potrča. Ime mu je Franc Potrč in je izučen čebelar in lovec.

Ne želim, da bi se moj kraj spremenil v mesto, upam, da bo ostal tak še veliko časa. Svojega kraja ne bom nikoli zapustila, saj je prečudovit, posebej še v jeseni, ki je moj najlepši letni čas.

Jesen se začne 23. septembra. Jeseni ima gozd veliko barv, od rdeče, rumene, oranžne, rjave in tudi zelene. Drevesom kmalu odpade listje. Nato so drevesa vse do pomladi gola. Iglavcem pa iglice ne odpadejo, razen macesnu. Jeseni imajo listavci, grmi in iglavci svoje plodove in nekatere lahko uživamo.

V tem času raste veliko gob in zorijo kostanji. Najraje nabiram kostanje, marele in šampinjone. Gobe jem ocvrte in v juhi. Prejšnjo nedeljo sem bila cel popoldan v gozdu. Nabrala sem kar polno košaro kostanjev. Zvečer jih je stric spekel. Bili so zelo dobri in sladki.

Predstavila sem vam svoj rojstni kraj, ki mi je najlepši v jeseni.

Tamara Štrucl, 7. razred

UTRINKI

**In niso pozabili
name.**

UTRINKI

**Sanjam, sanjaš,
sanjaaaamo.**

JESEN

Ko jesenski veter zapiha,
drevesa zaniha.

Ko jesensko listje zašumi,
sadje dozori.

Ko jesenski strahec se zbudi,
vse ljudi zmrazi.

A takrat, ko jesen odhiti,
jesenski strahec zaspi.

Peter Artenjak, 5. razred

Žan Toplak, 4. razred

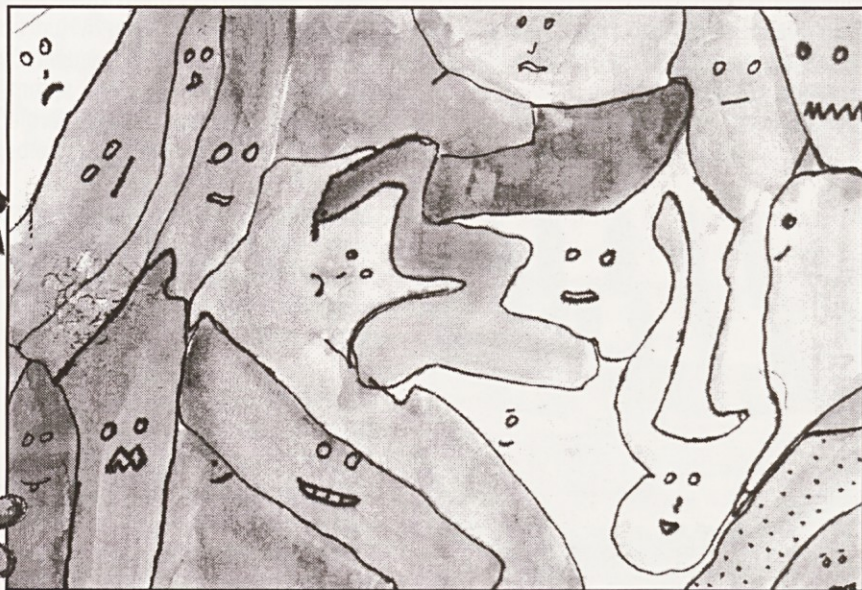
STRAHEC

Strahec, strahec kam drviš?
Strahec, strahec zakaj strašiš?
Saj veš, da otroci se bojijo
in zaradi tebe so v skrbeh.

Strahec, strahec ne straši,
saj za otroke to veselo ni,
veš, da potem jočejo
in zaradi tebe spati nočejo.

Strahec, strahec si prestrog
in to veselo za otroke ni.
Vedno ponoči se zbudijo
in mamice kličejo.

Aljaž Repnik, 5. razred

Natalija Kampl, 3. razred

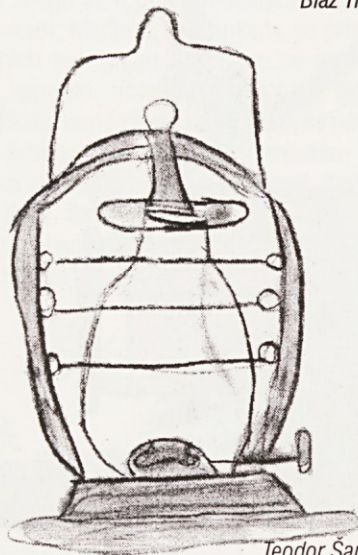
NENAVADNE SANJE

V petek zvečer sem imel zelo čudne in zanimive sanje. Videl sem strašne in vesele prikazni.

Pred spanjem sem gledal grozljivo kriminalko. Ura je bila 22.00 in moral sem v posteljo. Že takrat me je bilo zelo strah, ko pa sem ugasnil luč in zaprl vrata, me je postalo še bolj. Ves čas sem imel v mislih tiste grozne obraze iz filma. Nisem se jih mogel otresti. Poskusil sem misliti na nekaj lepega, a mi ni uspelo. Ponoči sem se zbujal in nikakor nisem mogel zaspiti. Predstavljal sem si, da me hočejo ujeti in umoriti. Trdo so me prijeli in mi grozili, toda naenkrat sem ob sebi zagledal lepega in prijaznega duha. Takrat sem si zelo oddahnil, saj je bilo vsega groznega mimo. Mirno sem zaspal.

Cin, cin, cin, je zazvonila budilka. Bilo mi je žal, da je sanj že konec. Bil sem jezen nase, ker zvečer nisem ugasnil budilke, saj je bila sobota. Vstal sem in se vesel odpravil v novo sončno jutro.

Blaž Tikvič, 4. razred

Teodor Šandor, 3. razred

SAMOTA

Bojim se samote,
a sem vendarle sama.
Pozabili smo na vrednote,
vse je kot omama.
Srce vneto verjame,
da se sanje nekoč bodo se uresničile,
ter ne dojame,
da so že zdavnaj resnične.

Ne bom hodila po napačnih poteh,
ne bom se iskala v očeh.

Odšli bodo spomini,
a ostala bo le bolečina,
moja tolažba bo tišina.

Tamara Krajnc, 7. razred

IZGUBILA SEM SE

Približno pred štirimi leti, ko se je Evropark komajda odprl, smo odšli v Maribor. Natančneje v Evropark. V Intersparu smo nakupovali. Odšla sem proti sladkarijam. Naenkrat staršev več nisem videla. Zgrabila me je panika, saj sem se izgubila. Hodila sem po trgovini in gledala, kje bi lahko zagledala mamico in atija. Bilo me zelo strah. Roke sem imela zelo hladne, čelo pa je bilo vroče. Nikogar nisem hotela prositi za pomoč, saj me je bilo sram. Končno pri blagajni zagledam starša. Takoj sem jima skočila v objem. Povedala sem jima, da sem ju iskala in me je bilo grozno strah. Tudi ati mi je povedal, da sta me iskala. Končno smo bili spet skupaj. Bila sem zelo vesela. Starša sta mi povedala, da je tudi takšno izkušnjo treba preživeti.

Nuša Kramberger, 4. razred

UTRINKI

AVTO

Nekega dne sem starše zelo, zelo razjezila. Ker sem bila tako poredna, sta mi dala opravilo, ki ga moram opraviti sama.

Odšla sta nakupovat in ostala sem sama doma. Morala sem umiti trapasti avto. Kakšna sramota! Pred hišo sem čistila avto. Kmalu zatem je prišla moja prijateljica z njenimi groznimi sošolkami. Nisem vedela, kaj naj naredim. Takrat mi je prišlo na pamet, naj se obnašam, kot da me to delo veseli. Punce so prišle k meni in me začele zbadati. A moja prijateljica jih je mirila. Bila

je res prava prijateljica. Povedala sem jim, da rada to počnem, da me delo veseli.

Prijateljica mi je pomagala pri avtu. Vse so debelo gledale in se zmrdovala. A glej čudež! Prišle so k meni in rekle, naj se grem odpočit. Povabilo sem takoj sprejela in sedaj so delale namesto mene.

Zvečer sta starša prišla domov in avto se je svetil. Zahvalila sta se mi, jaz pa sem se zahvalila prijateljicam. Naslednji dan smo postale najboljše prijateljice.

Klara Bezjak, 5. razred

Žiga Cizerl, 3. razred

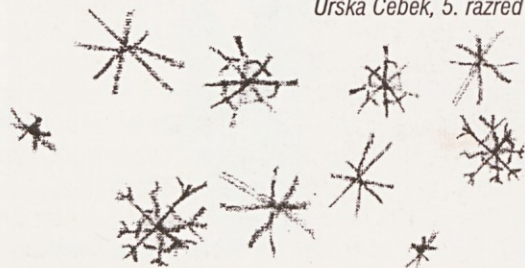
PRAVE MOJSTRICE NA SNEGU

Nekega večera sem gledala vreme. Slišala sem, da bo jutri snežilo. Zelo sem se razveselila, saj bo zopet na vrsti sankanje. Nato sem se odpravila spat. Celo noč sem razmišljala o snegu. Ko sem se zbudila, sem pogledala skozi okno, videla sem cel kup snega. Takoj sem se oblekla in odpravila v šolo. Zjutraj, ko sem prišla v šolo, smo se z mojimi prijatelji kepali. Vsi smo bili zelo mokri. Nato se je pričel pouk. Po pouku smo odšli domov. Ko sem prišla domov, sem se najedla in šli smo se sankat. V sankanju in kepanju sem prava mojstrica. Zima je moj najljubši letni čas, predvsem pa letos, ko je ogromno snega.

Špela Matjašič, 5. razred

Na snegu sem prava mojstrica sankanja. Zelo rada sankam. Medtem, ko sankam, se pridejo smučat ali sankat tudi prijatelji. Imamo se zelo super! Četudi se kepamo, ribamo in podobno. Do zdaj sem se sankala samo nekajkrat. Najraje se sankam tam, kjer so krtinovci. Zelo je »fajn«, medtem ko te vse boli. Tako je kot na butkačih. A takrat, ko te vrže iz sani, se ti zdi, da se ti je svet podrli na glavo. Upam, da se bom lahko v tem letu sankala še velikokrat. Saj me to zelo zabava.

Urška Cebek, 5. razred

SNEŽNI UŽITKI

Zbudil sem se zgodaj zjutraj. Bila je sobota. Najprej sem šel zajtrkovat. Zelo mi je bilo čudno, da sem zajtrkoval sam. Ponavadi smo vsi za mizo. In tako se je vse začelo. Ker sem vedel, da je zunaj sneg, sem se hitro oblekel in odšel ven. Naenkrat pa je nekdo močno zakričal: »Napad!« Videl sem brata, očeta in sosedo Izidorja. Vsi naenkrat so me začeli kepati. Hitro sem smuknil v svoj iglu. Tam sem imel polno narejenih kep in katapult, ki sem ga naredil sam. Nato sem odprl zgornji pokrov od igluj in bitka se je že začela. Vendar so imeli veliko premoč, saj so bili trije, jaz pa samo eden. Tedaj sem uporabil svoj katapult in nanj naložil veliko kepo, ki je priletela naravnost v očeta. Ko sta moj brat in sosed to videla, sta se predala.

Mislil sem si, da je to majhen korak za Blaža, vendar velik korak za človeštvo. Sneg mi je najlepša radost.

Blaž Vurzer, 5. razred

UTRINKI

Pomlad se vsako
leto vrača . tudi
šolsko leto se
obrača.

POMLAD

Končno se je začela pomlad. Topleje je. Drevesa so začela brsteti, zeleneti in cveteti. Vrnile so se lastovke, štoklje in ostale ptice selivke. Iz zemlje so pokukali zvončki, trobentice in druge cvetlice. Zdaj se lahko igramo zunaj, saj je topleje. Začelo se je delo na vrtu, njivi in polju. Pospravili smo topla oblačila. Zdaj, ko je pomlad, se bomo kmalu začeli oblačiti v majico in kratke hlače.

Rok Repec, 2. razred

Zvonka Meško, 1. razred

POMLADNA PESEM

Prelepa si ti!
O moja pomlad.
Moja pomlad, imam ter rad.
Ljubezen prinašaš.
A zimo odnašaš.
Drevesa cvetijo.
Naravo krasijo.
Amor obišče te in reče:

»**P**omlad ti si vse.
Ej, pomlad! Poglej, kako
Sonce zahaja za oblak!
Edino ti, pomlad.
Moj si zaklad!«

Maruša Breg, 5. razred

Tomaž Murko, 1. razred

NA KRVAVCU

Končno je prišel dan, ko smo se odpravili na Krvavec. Ati je odšel že jutraj, saj je tja odšel službeno. Mami, sestra Vita in jaz pa smo se odpravile malo kasneje. Doma smo se poslovile še od babice in hitro proti Krvavcu.

Zjutraj je snežilo. Skozi okno sem opazovala naravo, ki je bila prekrita s snežno odejo. Bilo je kot snežno kraljestvo. Videla sem tudi oranžno lisico, ki je iskala hrano. Kmalu smo zagledale tablo, ki nas je usmerjala proti Krvavcu. Cesta je bila zelo zasnežena in strmo je vodila v hrib. Vozile smo se zelo počasi in previdno. Po nekaj prevoženih ovinkih smo zagledale domačijo mamine sošolke. Tam nas je že čakal njen mož. Izstopile smo, se pozdravile in preložile prtljago v njegov avto, ki je terensko vozilo in lažje premaga sneg in strmino. Spet se je pot vzpenjala in mislila sem že, da se ne bo nikoli končala. Skozi okno sem se zazrla v gozd, ki je rasel ob cesti. Na eni od smrek sem opazila majhno veverico, ki se je skrila, ko je zaslišala brnenje avtomobila. Le kaj je delala zunaj sredi zime, ko bi vendar morala spati? Prispeli smo do smučišča, ob katerem stoji Marijina gostilna. Marija nas je pričakala na pragu. Veselo smo se pozdravile in objele, potem pa hitro na kosilo, ki nas je že čakalo. Po kosilu nam je Marija pokazala sobo, v kateri bomo spale. Hitro smo se preoblekle v smučarske kombinezone in se odpravile na sneg. Čez nekaj časa sta se nam pridružili še Marijini hčerki, Vesna in Maja, ki sta s seboj privlekli velike sani, na katerih smo lahko sede le vse štiri. Bilo je zelo lepo in tudi mrzlo, saj je veter zelo močno pihal. Kmalu smo se odpravile na toplo oziroma na veliko kmečko peč. Ko smo se pogrele in napile toplega čaja, smo se šle igrat slepe miši. Prva je mižala Maja, midve z Vito pa sva se ji skrili pod posteljo. Seveda naju je hitro našla. Ko smo se naveličale igranja, je že bil čas za večerjo. Po večerji pa nam je Vesna igrala na harmoniko. Bilo

je zelo veselo, napočil pa je čas za spanje. Ker sem bila zelo utrujena, sem zelo hitro zaspala.

Drugo jutro smo se po zajtrku odpravili proti domu, medtem se nam je pridružil še ati. Takrat mi je pot hitro minila, saj sem ves čas premišljevala o veselih dogodkih, ki so na žalost minili.

Upam, da se bomo kmalu spet odpravili na obisk na Krvavec.

Nina Erjavec, 4. razred

UTRINKI

AZIL

Zima je mrzel letni čas. Živali v naravi težko najdejo hrano, zato jim ljudje pomagamo. Bolje se godi hišnim ljubljencem, saj imajo tople dom. Vsaj mislili smo tako.

Mnogi ljudje se svojih ljubljencev naveličajo in jih zavržejo ali pa se živali izgubijo mogoče tudi pobegnejo. Te živali najdejo zatočišče v azilu za zapuščene živali. Tam poskrbijo za njih, dokler jim ne najdejo novega lastnika ali jih pride kdo iskat. Delavci v azilu živali očistijo, pozdravijo in nahranijo. Ker pa so njihova sredstva omejena, prosijo za pomoč vse ljudi. Tudi na našo šolo je prispela prošnja za prostovoljne prispevke. Mladi člani Rdečega križa smo se lotili dela in organizirali akcijo, vsak v svojem razredu. Zbrali smo prostovoljne denarne prispevke. Sodelovali so učenci in zbrali smo 24.673 SIT. Denar smo nakazali na račun azila za zapuščene živali v Mariboru. Upamo, da smo s tem vsaj malo pomagali in da bodo zapuščene živali čim prej našle tople dom in dobre skrbnike ali lastnike.

Matevž Toplak, 3. razred

PRESENETILA SEM STARŠE

V torek sem bila sama doma. Odločila sem se, da bom spekla palačinke. Maso za palačinke sem pripravila iz mleka, moke, jajc, soli in malo vode, da se masa ne bi preveč zgostila. Pri peki prve palačinke nisem vedela, koliko mase naj vlijem v ponev, zato je bila majhna in debela. Palačinko sem seveda pojedla. Ugotovila sem, da moram dodati še malo soli. Druga je bila pretanka, vendar je bila okusna. Tretjo palačinko sem hotela vreči v zrak. Ni pristala v ponvi, ampak je padla na tla. Hitro sem jih naredila še nekaj, pa čeprav so bile nekatere majhne, druge pa debele. Bile so zelo okusne.

Čez nekaj časa je prišel domov oče. Bil je presenečen, saj sem prvič pekla palačinke. Hotel jih je poskusiti, pa sem ga ustavila, saj sva morala počakati še mamico. In končno je prišla. Tudi ona je bila presenečena in skupaj smo pojedli palačinke.

Oče in mama sta me pohvalila in mi rekla, naj še večkrat spečem tako dobre palačinke.

Sandra Kokol, 4. razred

Ana Cizerl, 1. razred /9

MOJA POT

Bliža se čas,
ko osnovno šolo bom končala
in svojo lastno pot ubrala.

Lahka gotovo ne bo,
a če še naprej me bo veselila,
je ne bo ovire,
ki je ne bi prebrodila.

Dokazala, da odločitev
bila je prava moja,
dokazala, da je dobro,
da sem samosvoja.

Moje ime zapomnite si,
ker ga še boste slišali.
In takrat ponosni boste,
da nekoč v iste klopi smo hodili
in isti učitelji so nam težili.

Anita Pukšič, 8. razred

NAŠ RAZRED

V šoli je lepo,
saj uživamo zelo.
Ker se imamo lepo,
nam je pri srcih toplo.
V našem razredu se sprostiš
ter si uživanja zaželiš.
Igrivi smo zelo,
pa naj bo še tako hudo.
Razrednik naš je pravi humorist,
a zato tudi dober motorist.
Pri športni vzgoji nas tako izmuči,
da še komaj dihamo s pljuči.
Takšen je razred naš,
da lahko se v njem poigraš.
Želiš tudi ti?
Pridite še vi!

Nina Smrekar in Livija Zorec, 7. razred

UTRINKI

... in skrite ljubezni,
jeza in solze.

Sergeja Lešnik, 1. razred

PTUJSKI GRAD

Na ptujskem griču
grad stoji.
V njem plemstvo živi.
V veliki dvorani se
gospoda ob glasbi zavrti.

»A glej ga grajskega norčka:«
zakliče kralj in vsa gospoda
se na glas zasmeji.
Ubogo revše se je
spotaknilo in stol
za seboj potegnilo.

Pa si misli,
pa kaj bi moral jaz zato,
nekak preživeti moram,
pa čeprav tako.

Naj se le smejo,
pa si misli norček,
poglej, kako napihnnjeni so,
ha, ha, ha napihnnjeni so.

Matic Čeh, 4. razred

PRVI KORAKI V ŠOLO

Nekega dne sem v nabiralniku našel pismo, na njem je pisalo Aljoša Tašner. Ko ga je mama odprla, je bila zelo vesela, kajti na njem je pisalo, da morava na razgovor h gospodu Jauševcu. Naslednji dan sva se odpravila v šolo. Ko sem vstopil v sejno sobo, me je bilo zelo strah. Gospod Jaušovec me je spraševal različne stvari. Nato sva se odpravila domov.

Čez nekaj časa sem moral v šolo in bilo me je zelo strah. Ko sem stopil v šolo, me je pri vratih pričakala prijazna učiteljica, Brigita Koštomaj. Povedala mi je, kje se naj sezujem in mi pokazala garderobo. Tam je bil tudi gospod Jaušovec, ki nam je predstavil, kako se bomo učili. Predstavil nam je učiteljico in učenci smo morali povedati svoje ime. V prvem razredu še nismo imeli ocen. Z novimi sošolci smo se odlično ujeli, bili smo res pravi prijatelji.

V šoli se odlično počutim. S sošolci smo pravi zavezniki, čeprav se občasno skregamo. Še danes se počutim tako dobro kot prvi šolski dan. V prihodnosti se vidim kot uspešen igralec Real Madrida. V šoli imam dobre ocene, petice in štirice. V sebi vidim uspešnega človeka.

Aljoša Tašner, 5. razred

Uredniški odbor:
Jelica Primožič in Marko Cebek

Izdajateljica: OŠ Ljudski vrt, podružnica Grajena
Oblikovanje in tisk: Štraki d.o.o., Sv. Trojica
Naklada: 230 izvodov
April 2005

UDK 37.014.77
UTRINKI. Literarno glasilo učencev
OŠ Ljudski vrt, podružnica Grajena
Grajena 2005

Domoznanski oddelek
371
UTRINKI
2004/2005

371.8:373.3(497.4 Grajena)

6005149

COBISS e

KNJIZNICA IVANA POTRCA PTUJ

